FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (andra avdelningen)
den 18 september 1996 *

I mål T-22/96,

J. Langdon Ltd, bolag bildat enligt irländsk rätt, Dublin, företrätt av Patrick O'Brien, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Faltz & Associés, 6, rue Heine,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Richard Wainwright och Fernando Castillo de la Torre, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(95) 2726 av den 3 november 1995 i vilket fastställs att uppbörd skall ske av vissa importtullar och att eftergift av dessa tullar inte är motiverat,

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden H. Kirschner samt domarna C. W. Bellamy och A. Kalogeropoulos,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

1 Under perioden maj 1992 till maj 1994 importerade sökanden vissa varor till Irland, vilka sökanden deklarerade med användning av fel nummer i Kombinerade nomenklaturen. Detta fick till följd att vissa importtullar inte uppbars av de irländska tullmyndigheterna.

2 Dessa tullmyndigheter vände sig till kommissionen i denna fråga genom telefax av den 26 april 1995 och kommissionen fattade den 3 november 1995 beslut C(95) 2726 (nedan kallat det omtvistade beslutet) på grundval av artikel 13.2 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar (EGT nr L 175, s. 1), i dess ändrade lydelse, artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import-och exporttullar, som inte har utkrävts av gäldenären, för varor som hänförts till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT nr L 197, s. 1), artiklarna 220.2 b och 239.2 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen

(EGT nr L 302, s. 1), samt artiklarna 873 och 907 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning nr 2913/92 (EGT nr L 253, s. 1), i förening.

3 I artikel 1 i det omtvistade beslutet anges att uppbörd skall ske av importtullarna i fråga och att eftergift av dessa inte är motiverat.

4 Sökanden har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 februari 1996, yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara det nämnda beslutet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna. Sökanden har bland annat gjort gällande att principen om kontradiktoriskt förfarande har åsidosatts (förstainstansrättens dom av den 9 november 1995, France-aviation mot kommissionen, T-346/94, REG s. II-2841).

5 Den 6 maj 1996 fattade kommissionen beslut C(96) 1135. I ingressen till detta beslut anges att det är nödvändigt att återkalla det omtvistade beslutet, för det första, eftersom förstainstansrätten i den ovannämnda domen i målet France-aviation mot kommissionen hade beslutat att det administrativa förfarandet enligt artikel 905 och följande artiklar i förordning nr 2454/93 var sådant att den berördes rätt att yttra sig inte iakttogs, för det andra, eftersom detta förfarande har följts för att fatta det omtvistade beslutet, och för det tredje, eftersom förfarandet enligt artikel 871 och följande artiklar i den nämnda förordningen, vilket också har följts för att fatta det omtvistade beslutet, är identiskt med förfarandet enligt artikel 905 och följande artiklar i förordningen.

6 I artikel 1 i beslut C(96) 1135 anges att det omtvistade beslutet återkallas.

7 Genom skrivelse som sändes till förstainstansrättens kansli den 14 maj 1996 har kommissionen begärt att förstainstansrätten skall besluta att det inte finns

anledning att döma i målet. Kommissionen har gjort gällande att det omtvistade beslutet har återkallats genom beslut C(96) 1135, efter det att talan väcktes.

8 Sökanden har i handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 juni 1996, motsatt sig kommissionens begäran. Sökanden har dessutom begärt att få ersätta yrkandena i ansökan med nya yrkanden. Genom dessa nya yrkanden har sökanden begärt att förstainstansrätten skall

a) fastställa att det omtvistade beslutet är ogiltigt räknat från den dag då det påstås ha fattats,

b) fastställa att kommissionen har underlåtit att fatta ett beslut inom sex månader räknat från den dag då kommissionen tog emot det ärende som skickades till den av de irländska tullmyndigheterna, i den mening som avses i kommissionens förordning (EEG) nr 2164/91 av den 23 juli 1991 om tillämpningsföreskrifter till artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 (EGT nr L 201, s. 16) och/eller i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om fastställande av tillämpningsföreskrifter till artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT nr L 352, s. 19) och/eller i förordning nr 2454/93,

c) fastställa att de irländska tullmyndigheterna alltefter omständigheterna antingen skall avstå från att uppbära tullarna eller skall besluta om eftergift av dem enligt förordning nr 1697/79 och/eller förordning nr 1430/79 och/eller förordning nr 2913/92,

d) förplikta kommissionen att ersätta de kostnader som sökanden redan har förorsakats samt de kostnader som den kommer att förorsakas fram till förstainstansrättens slutliga avgörande.

9 Sökanden har framhållit att kommissionen, efter att ha återkallat det omtvistade beslutet, har bett de irländska myndigheterna att anhängiggöra ett nytt ärende vid kommissionen för att denna skall kunna fatta ett nytt beslut om tullarna. Sökanden anser att om det omtvistade beslutet inte ogiltigförklaras, kommer sökanden, för

att hindra kommissionen från att fatta ett nytt beslut, inte att kunna göra gällande att de nationella tullmyndigheterna redan var skyldiga att antingen avstå från uppbörd av tullarna eller besluta om eftergift av dem, eftersom det inte i behörig ordning hade fattats ett beslut inom sex månader efter det att kommissionen hade mottagit det ursprungliga ärendet.

10 Förstainstansrätten anser att kommissionens skrivelse av den 14 maj 1996 ger upphov till en rättegångsfråga, som det är lämpligt att avgöra utan muntligt förfarande i enlighet med artikel 114.3 i rättegångsreglerna.

11 I ovannämnda dom i målet France-aviation mot kommissionen avgjorde förstainstansrätten att importören har rätt att yttra sig under ett förfarande för att fatta beslut med tillämpning av artikel 13 i förordning nr 1430/79 och att ett åsidosättande av denna rättighet medför att beslutet skall ogiltigförklaras (se punkt 34—40).

12 I förevarande fall har det omtvistade beslutet återkallats med motiveringen att det förfarande som har följts är detsamma som det förfarande som genom den ovannämnda domen i målet France-aviation mot kommissionen har bedömts strida mot principen om kontradiktoriskt förfarande. Denna återkallelse ägde rum efter det att sökanden hade väckt talan under åberopande av att beslutet var rättsstridigt just på den grunden. Under sådana omständigheter anser förstainstansrätten att återkallelsen av det omtvistade beslutet, innan detta verkställdes, fick motsvarande verkan som en dom av förstainstansrätten om ogiltigförklaring.

13 Vad gäller sökandens argument om att den fortfarande har intresse av att det omtvistade beslutet ogiltigförklaras, så att den kan göra gällande denna ogiltighet för det fall kommissionen avser att fatta ett andra beslut angående samma importtullar, anser förstainstansrätten att de rättsverkningar som det omtvistade beslutet skulle kunna få i ett sådant fall inte kan prövas inom ramen för förevarande talan som endast avser ogiltigförklaring av beslutet. För övrigt skulle samtliga grunder som avsåg att ett eventuellt andra beslut av kommissionen var rättsstridigt i förekommande fall kunna åberopas till stöd för en talan om ogiltigförklaring mot ett sådant beslut.

14 Härav följer att förevarande talan har mist sitt föremål (se domstolens beslut av den 8 mars 1993, Lezzi Pietro mot kommissionen, C-123/92, Rec. s. I-809, punkt 8—11).

15 Vad gäller sökandens begäran om att få framställa nya yrkanden, baseras den endast på att det eventuellt kommer att fattas ett nytt beslut och faller följaktligen utanför ramen för förevarande talan.

16 Även om det inte är uteslutet att nya yrkanden i särskilda fall kan tas upp till prövning när yrkandena avser ogiltigförklaring av ett andra beslut som under förfarandets gång har ersatt ett beslut i samma fråga (domstolens dom av den 3 mars 1982, Alpha Steel mot kommissionen, 14/81, Rec. s. 749, punkt 8), kan denna lösning inte göra det tillåtet att företa en teoretisk kontroll av lagenligheten av ett hypotetiskt andra beslut som ännu inte har fattats. Härav följer att sökandens nya yrkanden inte kan tas upp till prövning, eftersom de innebär en ändring av föremålet för talan (se förstainstansrättens dom av den 18 september 1992, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, T-28/90, Rec. s. II-2285, punkt 43, och där nämnd rättspraxis).

17 Vidare är förstainstansrätten inte behörig att inom ramen för en talan med stöd av artikel 173 i fördraget göra sådana fastställelser som de som avses med de nya yrkandena i fråga (se förstainstansrättens dom av den 9 juni 1994, X mot kommissionen, T-94/92, RecFP s. II-481, punkt 33, och av den 8 juni 1995, P mot kommissionen, T-583/93, REGP s. II-433, punkt 17). Vad särskilt gäller det nya yrkandet under c, är gemenskapsdomstolarna inte behöriga att inom ramen för en talan med stöd av artikel 173 i fördraget uttala sig om nationella myndigheters eventuella skyldigheter, och detta gäller även om det har fastställts att ett beslut av kommissionen är ogiltigt (domstolens dom av den 6 juli 1993, CT Control (Rotterdam) och JCT Benelux mot kommissionen, C-121/91 och C-122/91, Rec. s. I-3873, punkt 57).

18 Av det ovan anförda följer att det saknas anledning att döma i målet.

Rättegångskostnader

19 Enligt artikel 87.6 i rättegångsreglerna skall förstainstansrätten i mål där det inte finns anledning att döma i saken besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt.

20 I förevarande fall har kommissionen, av skäl som sökanden hade åberopat i ansökan, återkallat det omtvistade beslutet efter det att talan hade väckts. Sökanden har emellertid tappat målet såvitt avser frågan om det finns anledning att döma i saken. Förstainstansrätten anser att det under sådana omständigheter är lämpligt att förplikta kommissionen att bära sin rättegångskostnad samt att ersätta fyra femtedelar av sökandens rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) Anledning saknas att döma i målet.

2) Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta fyra femtedelar av sökandens rättegångskostnad.

Luxemburg den 18 september 1996

H. Jung
Justitiesekreterare

H. Kirschner
Ordförande